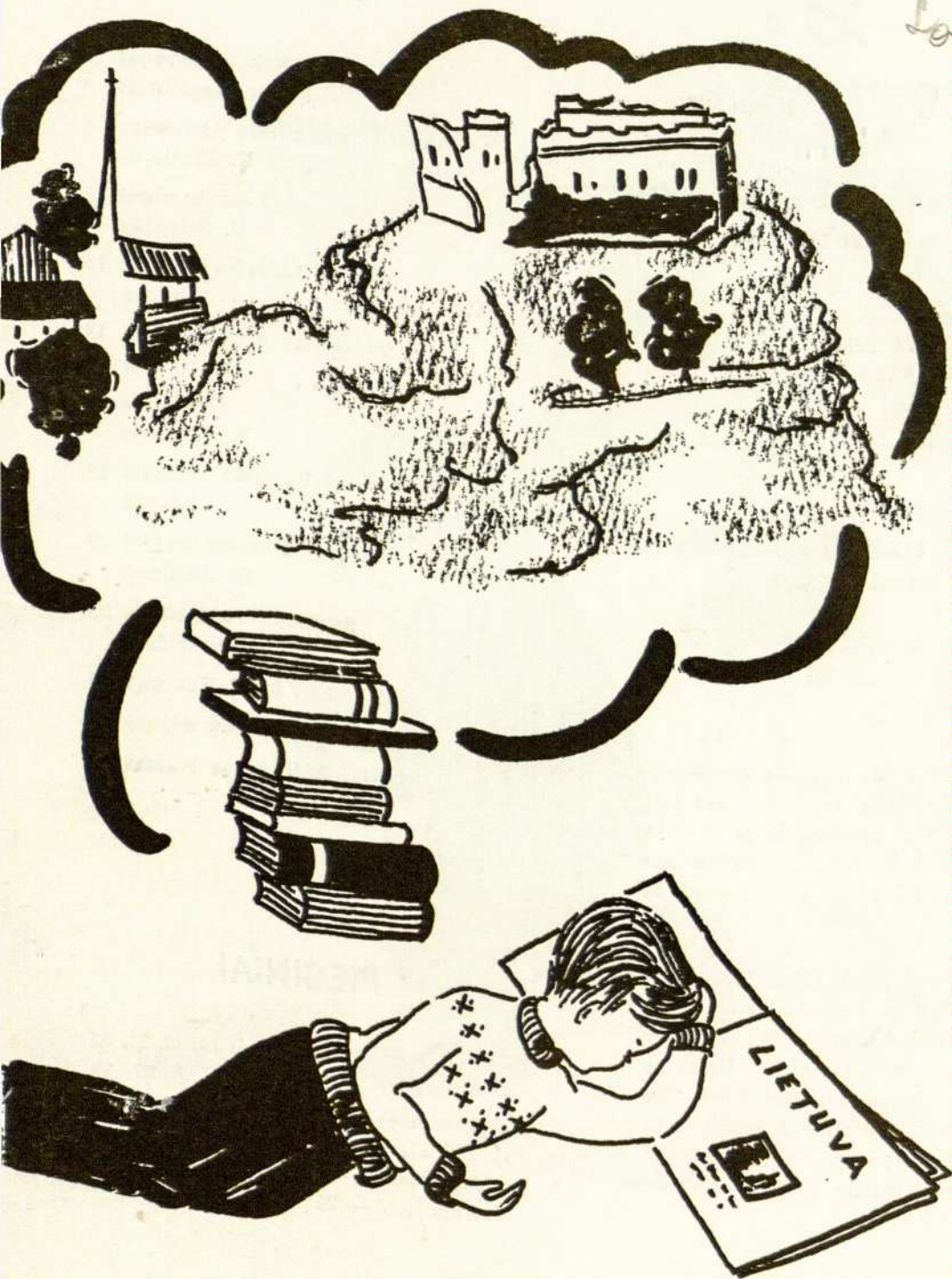

1968

2

vasaris

EGLUTĖ

2

1968 vasaris

REDAGUOJA IR ADMINISTRUOJA
Nekaltai Pradėtosios Marijos Seserys

SPAUDSINA
IMMACULATA PRESS
Putnam, Connecticut 06260

Redakcijos ir administracijos reikalais
kreiptis:

EGLUTĖ
Immaculate Conception Convent
Putnam, Connecticut 06260

KAINA: metams — \$5.00
atskiras numeris 50¢

DĖMESIO:

Atsiųsti rankraščiai tampa redakcijos nuosavybe. Redakcija rezervuoja sau teisę juos pakeisti ar sutrumpinti, pagal reikailą. "Eglutės" iliustracijų negalima naudoti kituose leidiniuose be redakcijos sutikimo.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR. Magazine for children. Published monthly except July and August, by the Sisters of the Immaculate Conception. Office of Publication, Immaculate Conception Convent, Putnam, Connecticut 06260. Subscription \$5.00 yearly. Single copy 50¢. Second class postage paid at Putnam, Connecticut 06260.

vienintelis lietuviškas
vaikų laikraštėlis
pasaulyje

TURINYS

Kiškių pyragai	3
Ponas Kapišonas	
Kaziukas — knygnešio padėjėjas	4
P. Mašiotas	
Laisvės aidai	8
J. Minelga	
Lašiuko kelionė	10
Pušelė	
Petriukas pagauna sasi	15
M. Lobato	
Gražuolis	18
A. Jūreivis	
Pupučio reikalai	19
Linutė	
Žvynas Pypkė	25
D. Augienė	
Saulutės veidrodėlis	29
L. Žitkevičius	
Kas kur? Kas ką?	30
Pupučio laiškų dėžutė	31
Pasivaikščiojimas Kaune	32

PIEŠINIAI

Ses. M. Eucharista — psl. 1, 14, 19, 21, 22
P. Osmolskis — 3, 4, 5, 6, 7, 9, 27, 29
Aldona S. — 10, 11, 12
A. Balukas — 15, 16
J. Paukštienė — 25
A. Korsakaitė — 26

KIŠKIŲ PYRAGAI

Ponas Kapišonas

Pasitraukit,
Bus kova.
Sniego gero
Va, krūva.

Kiščiai mano,
Kad laimės —
Zvimbia sniegas
Iš kairės!

Bet Algutis
Sumanus.
Gaudo sniego
Pyragus!

MOČIUTĖS PASAKA

KAZIUKAS — KNYGNEŠIO PADĖJĖJAS

pagal Prano Mašioto apysaką

Vaikai rijo pasakas kaip smakai. Gerai, kad močiutė daug jų mokėjo... Ir štai kokią papasakojo vieną šaltą žiemos vakarą.

Kaziukas jau seniai nujautė, kur jo tėvas kartais naktimis išeidavo. Bet jis niekad negalėdavo jo palydėti, ar grįžtant sutikti, nes buvo vėlu ir Kaziukas jau miegodavo. Jis labai norėjo tėvui padėti, oi kaip norėjo — juk jo tėvelis — knygnešys! Ir vieną kartą štai kaip atsitiko.

Kaziukas išbėgo pas draugus į miškelį. Jie ten labai mėgo žaisti — gal ir knygnešius vaidino. Netikėtai Kaziuko tėvas atskubėjo labai susirūpinęs, kažkokiu krepšiu nešinas. Berniukas jo niekad tokio nebuvo matęs. Nusigando.

— Pas mus ateina kažkokie svetimi vyrai, — sušnabždėjo tėvas. — Tu paslėpk... čia knygos... — ir vėl dideliais žingsniais nužingsniavo namo.

Kaziukas paėmė krepšį. Sunkus. Vaiką šiurpas nupurtė. Už knygas, jis žinojo, dabar smarkiai baudžia. Rusai neleidžia lietuviams knygų spausdinti savo raidėmis. Jei jo tėvą pagaus, gali...

Berniukas griebė krepšį ir greit surado gerą vietą. Jis žinojo visas miškelio slėptuves. Įkišo krepšį į krūmus, kur jo lengvai nesimatė, o pats pasislėpė taip, kad galėtų matyti kas ateina.

Matė, kaip prie jo namų vartų du keistai apsirengę vyrai pasitiko jo tėvą. Visi trys pastovėjo kieme ir suėjo vidun. Įėjo ir neišėina. Ilgai ilgai durys buvo uždarytos ir nieko nesimatė.

— Ką jie ten daro? — pats savęs klausė Kaziukas. — Kodėl jie taip ilgai būna! O gal jie tėvelio draugai?

Berniukas galvojo ir žiūrėjo. Nedrįso nė pažvelgti į krūmą, kur gulėjo sunkus knygų krepšys. Nenorėjo išduoti paslapties. Ką gali žinot, kas jį stebi šešėliuose...

Mažame baltame namelyje prie stalo sėdėjo du žandarai, rusų policininkai. Jie stebėjosi, kad Šalnius juos prie vartų sutiko tuščiomis rankomis. Manė, kad pareis su knygomis...

Kaziuko mama atnešė degtinės ir kumpio. Žandarų akys nušvito. Jie valgė ir kalbėjo apie orą. Nedrįso apie knygas užsiminti prie tokių vaišių. Pavalgę, mandagiai padėkojo ir išėjo.

Kaziuko tėvas ilgai laukė, kol buvo tikras, kad žandarai pasuko kitu keliu. Jis gerai žinojo, ko jie atėjo, nors nė žodžio apie tai nesakė.

— Kitą kartą dar nueisim į svečius, — mirktelėjo žandarai viens kitam. — Jei ši kartą nepasisekė, kitą kartą sučiupsim.

Kaziukas tūnojo savo slėptuvėje taip tyliai, lyg būtų į ledą sušalęs. Pagaliau sulaukė tėvo.

— Jau svečiai išėjo! — sušuko jis ir ėmė dairytis.

— Ten krūme, tėveli.

— Tai mano berniukas! Gal norėtum man padėti jas išnešioti? Laiko mažą, turiu skubėti.

Kaziuko akys nušvito. Jis vos galėjo kvėpuoti iš džiaugsmo.

Ir nuo to laiko jam dažnai tekdavo kaimynams išnešioti tėvo parneštas knygas. Mat, knygnešiui Šalniui rūpėdavo kuo greičiau jas išdalinti, kad namuose neliktų. Juo greičiau ištuštėdavo jo knygų sandėliai, juo ramiau jam buvo.

Kaziukas dažniausiai knygas nešdavo per pietus, ūkininkams laukuose bedirbant, arba kada jie grįždavo namo, baigę dienos darbą.

Kai ateidavo laikas pietus valgyti, Kaziukas pasiimdavo pilną laikraščių ąsotį arba pintinę su knygomis ir drąsiai eidavo keliu. Kas gi galėtų jį sustabdyti? Juk jis darbininkams pietus neša!

Bet vis dėlto, kartą toks nepažįstamas ponas jį sustabdė.

— O ką čia nešies, vaikelai?

— Nieko, — atsakė Kaziukas. — Ką buvau nunešęs, viską palikau.

— O kur palikai?

— Ten, kur šieną griebia, — parodė vaikas, — o dabar bėgu namo, nes piemenėliai dar pietų laukia.

Žmogus susigėdo.

— Tai skubėk, skubėk, vaikelai, — sumurmėjo ir nuėjo sau.

Kitą sykį, Kaziukas žandarą ant knygų pavėžino!

Knygnešys Šalnis kartais turėdavo labai daug knygų kur toliau nugabenti. Jis sugalvojo vežime įtaisyti dvigubą dugną. Tarp dviejų eilių lentų sudėdavo knygas, o ant viršaus pridėdavo šiaudų ar malkų. Niekam į galvą neateidavo, kad tas vežimas ne toks kaip kiti.

Ir Kaziukas kartą vežė knygas tuo vežimu. Susikrovęs knygas į dvigubą dugną, ant viršaus užmetė beržo šakų ir nudardėjo.

Vos išvažiavus į didįjį kelią, jį sustabdė piktas žandaras.

— Pavėžink! — liepė.

— Prašau sėstis, — mandagiai pakvietė Kaziukas.

— O ką čia vežiesi?

— Beržo šakų į miestą.

— O ką su jomis veiksi?

— Parduosiu.

Žandaras pakilnojo šakas, pavartė, bet nieko nerado.

— Kur gavai tokių gražių šakų?

— Apkarpėm seną beržą, nes kitiems medžiams kliudė augti.

O už šakas gerai moka.

— Na, tai važiuok sau sveikas, o aš čia pasuksiu. Sustok.

Kaziukas sustojo, išleido. Žandaras nukulniavo visai nežinodamas, kad visą laiką ant knygų išsėdėjo!

Kai močiutė baigė, vaikai prašė daugiau.

— Užteks šį kartą! O dabar jūs man nupieškit tą vežimą su dvigubu dugnu. Tai bus užmokestis už pasaką.

Vaikai puolė piešt. Visi dirbo ir — kiekvieno vežimas išėjo kitoks. Nunešė močiutei parodyti.

— Va, močiute, žiūrėk ir vežimą ir kokį puikų Kaziuką nupiešiau! — pasigyrė Gintas. — Berniukai visad drąsūs ir protingi.

— Ir mergaitės! — Gina įsikišo. — Aš nieko nebijočiau, padaryčiau lygiai taip, kaip Kaziukas.

— Aš tai bijočiau, — tyliai tarė mažoji Anyta.

Močiutė tik nusišypsojo ir sudėjo piešinius į savo skrynelę.

LAISVĖS AIDAI

Jonas Minelga

Neužmiršk, neužmiršk, Gintarėli,
Mūsų bočių žemelės šventos,
Kur paskęsta žieduos vasarėlė
Prie Nevėžio, Dubysos, Ventos!

Savanoriai už laisvę ten kovės, —
Gimtą šalį aplaistė krauju,
Kad mūs pirkios, gojeliai, šventovės
Sužerėtų rytojum nauju.

Ar nesveikino bundančios girios
Partizanų žvaliųjų gretų?!
Verkia žemė priglaudus didvyrius
Nuo Vilnelės lig marių krantų.

Pro nemarų krūtinėje ryžta
Kelk trispalvę lig melsvo dangaus:
Te prie Nemuno laisvė sugrižta,
Ne, ne amžiais tėvynė vergaus!

1918 - 1968

NEPRIKLAUSOMYBĒS PASKELBIMO

JUBILIEJUS

LAŠIUKO KELIONĖ

Pušelė

Sniegas buvo toks baltas ir minkštas, jog atrodė, lyg viskas būtų apdengta baltu patalu. Saulė mėtė spindinčias žvaigždutes, gi tas baltumėlis, atrodė, ims ir užsidegs. Medžių viršūnėse kabėjo lediniai kristaliukai, pilni užlūžusių saulės spindulių.

Iš mokyklos išsiriti būrys vaikų.

Įdomu, kad gali čiuožti — eiti kaip ir nereikia. Tik kai kur šokteli per sniego kupstą, ir vėl gali čiuožti!

Andriukas tiek prisilakstė ir prisivoliojo minkštame sniege, kad pats atrodė kaip sniego stulpas. Kepurė, šalikėlis ir pirštinės buvo apšarmoję — atrodė kaip ledinės. Įpuolęs į namus, už poros sekundžių jis sušuko:

— Mama, Algio paukščiai mano paukščiukų duoną surijo!

— Aha, Algio tai “paukščiai”, o tavo “paukščiukai”. Jo “ryja”, o tavo “lesa”. Taip?

— Bet mama, tikrai! Jo turi tokius didelius sparnus, o mano visai mažučiaiukai.

— Andriuk, tu nieko nežinai! — įsiterpė ką tik grįžęs Algis.
— Mano paukščiukai geri, jie tik buvo alkani.

— Tai tu tinginys, kad savo paukščiukus laikai alkanus! — nenusileido Andriukas.

— Tai jau ne! Mano paukščiukų daugiau, todėl jiems neužteko. Tu savo paukščiams perdaug pasiėmei.

— Netiesa! Aš padalinau lygiai.

— Vaikai, sustokit. Nesipeškit kaip gaidžiai. Tėte, paduok jiems tų senų bulkučių, tegu neša paukšteliams, — sustabdė ginčą mama.

— Paukšteliai sotūs, aš juos šėriau po pietų. Būtų geriau, jei vaikai padėtų tvarkyti siuntinį į Lietuvą, — paragino tėvas.

— Andriuk, eik pas tėtę padėti žaislų atrinkti — vienus į Lietuvą, kitus neturtingiems žmonėms.

Iš svetainės pasigirdo popieriaus šiurenimas ir žirklių čiakštelėjimas.

— Andriuk, ką nori įdėti savo pusseserei Sigutei? — vėl pasigirdo tėtės balsas.

— Šitas šliuraites jai įdėkim! Jos žiba kaip auksinės ir dar tokios minkštos, — nusprendė Andriukas, vartydamas šliuraites ir skruostu išbandydamas jų minkštumą.

Sniegas tirpo ant jo kepuraitės ir maži lašiukai ritosi švarkeliu. Vienas jų, ligi apykaklės nuslydęs, labai susidomėjo tuo siuntiniu į Lietuvą ir pats panorėjo tą kraštą pamatyti. Kai Andriuko skruostas palietė šliuraitę, gudrusis lašiukas nuslydo į vidų ir pasislėpė. O Andriukas, nieko nežinodamas, sudėjo šliuraites į plastikinį maišiuką, užrišo gumute ir padėjo siuntinio dugne.

— Bent kartą pavyko! — džiūgavo lašiukas. — Dabar aš ne su koks paprastas lašas, dabar aš tikras keliauninkas — net per Atlantą plauksiu!

Siuntinys ilgai tūnojo laivo dugne. Lašiukas saugiai miegojo savo šliuraitėje. Bet vieną dieną visi sapnai jam išlakstė: siuntinį kažkas metė, jis krito, paskui vėl judėjo.

— Čia kažkas darosi! — teisingai nusprendė lašiukas. — Gerai ar blogai, bet pagaliau darosi!

Tada lašiuką ėmė labai kratyti, nes siuntinys vartėsi, sukinėjosi. Net viršutinis popierius nusilupo. Jį užgavo labai šaltas oras. Pagaliau siuntinys bumbtelėjo ir vėl nutilo.

— Mamyte, siuntinys iš Amerikos! — paskelbė švelnus balselis.

Lašiukas tylėjo ir klausėsi.

Dėžę atidarius, pasigirdo pirmas balsas:

— Oi! Man auksinės šliuraitės!

Žiūri lašiukas per savo plastikinį maišiuką — skurdus kambarėlis, lentomis užkaltas langas, gi prie siuntinio pasilenkę trys išblyškę veidai. Pro lentų plyšiuką lenda saulės spinduliukas.

Lašiukui pasidaro šilta ir gera. Jis darosi lengvas kaip pūkelis. Kai maži piršteliai atriša maišiuko gumutę, jis išslysta ir ima kilti, kilti, kol padangėse atsiduria.

Skrenda lašiukas dangaus mėlynėje ir džiaugiasi.

— Aš greitesnis ir lengvesnis už paukštį, aš... aš... bet kas gi toks ten?...

Praskrenda didžiulis sidabrinis lėktuvas.

— Koks didelis paukštis! — susidomėjo lašiukas. — Kur jis kiaušinius deda?... Kažin kokiame medyje nutūps?... Kur jo lizdas?...

Bet lėktuvas nuskrido neatsakęs į lašiuko klausimus. Jis pasižiūri žemyn ir štai — miškas. Ošia, ošia miškas sutartinę. Eglių šakos iki pat žemės, melsvai žalsvos — kaip mamos skara. Pušys linguoja ir liūdną liūdną pasaką tarpusavy šnabžda. Lašiukui net graudu pasidaro, bet užaina ir nesuvaldomas noras miške pabūti.

— Kad taip atsisėsčiau ant tos aukščiausios pušies... Tai bent galėčiau pasidairyti! — svajoja lašiukas ir palengva pradeda skirtis nuo savo debesies...

Jis krito ir krito, juo žemiau, juo baisiau. Jam pasidarė bangu ir šalta. Kažkokios kietos rankos jį spaudė ir ritino tol, kol visas sustingo ir prilipo prie aukščiausios pušies viršūnės.

Atsigavęs, lašiukas prabilo:

— Pušele, aš esu lašiukas iš Amerikos. Nusiritau nuo Andriuko kepurės ir siuntinyje į Lietuvą atkeliavau.

— Matyt, kad iš tolimų kraštų esi, — pritarė pušis.

— Aš atskridau iš Sigutės namų — tas siuntinys buvo jai, jos mamytei ir močiutei.

— Pažįstu, pažįstu. Gera, kad čia pakliuvai. Tau daug ką galiu papasakoti.

— Puiku, puiku! — pritarė keleivis lašiukas. — Klausau, klausau! O kokia čia vieta? — neiškentęs paklausė.

— Palanga. Mes esame prie pat Baltijos jūros. Tai ji tave stingdė ir šaldė, kai leidais žemyn.

— Štai kaip! Gera, kad geron vieton pakliuvau!

— Aš jau čia seniai gyvenu. Čia gimiau ir augau. Čia mano senelės ir prosenelės gyveno nuo neatmenamų laikų.

— Neatmenami laikai tikrai seni, — išsitarė lašiukas.

— Čia mūsų visų šaknys taip susipynusios ir suaugusios, jog kai viena pradeda ošti, visos įsijungia. Ir taip visas šilas ima ošti sutartinę Baltijos bangoms pritariant. Čia yra Birutės kalnas. Gera apsidairyk, pamatysi gražiausių vaizdų. Matai, ten Baltija gintarus plauna.

Lašiukas žiūrėjo žiūrėjo ir atsistebėti negalėjo. Kai papūtė stiprus vėjas, bangos kalnais vertėsi, suposi viena ant kitos ir nešė į krantą gintarus.

— Oi, aš bijau! Jei grįžtant patekčiau į tokias bangas, tikrai gyvas neišlikčiau.

— Nėr ko bijoti. Juk esi šlapias ir moki plaukti, — ramino pušis. — Aš nemoku plaukti, bet Baltijos nebijau. Jau pusė šimto metų čia stoviu laisvės sargyboje. Man malonu klausytis bangų šniokštimo ir stebėti jų dūžius.

— Aha, tai Baltija jus išmokė taip paslaptingai ošti...

— Ne, mes ošiam vienaip, Baltija kitaip, bet sutariam. O Lietuvos žmonių dainos skamba dar kitaip. Bet visi kartu giedame laisvės himną — dabar be žodžių, bet kada nors ateis laikai, kai ir žodžius tarsime. O dabar sudiev, lašiuk. Grįžk Amerikon ir papasakok ten jiems, ką matei ir ką girdėjai. Suspindėk taip skaidriai, saulės spindulėlį pasigavęs, kad visi žinotų, kur tu buvai...

— Bet aš tos Baltijos bijau! Banga susimaišys su kitom bangom ir manęs nebeliks.

— Nebijok. Baltija tavęs nepražudys. Ji daug šimtų metų keliauja, bet kokia buvo, tokia tebėra. Ji tave saugiai palydės ligi Atlanto, o tada keliauk tiesiai, į šalį nesižvalgyk, svetimų vandenų neragauk ir netrukus Amerikoje atsidursi... Jei vėl Andriuką pamatysi, primink jam, kad Lietuva jo laukia.

Lašiukui buvo sunku atsisveikinti. Jis švelniai nuslydo dailiu pušies spygliu, užsimerkė ir krito jūron.

PETRIUKAS PAGAUNA SASĮ

iš Monteiro Lobato knygos sulietuvino Rymantė Steponaitytė

Grižus iš Dėdės Barnabės trobelės, Petriuko mintys tik apie sasi ir sukosi. Jis pradėjo visur net sasio šešėlius matyti. Dona Benta pasijuokė:

— Atsargiai! Girdėjau, kad kartą vienas berniukas tiek daug apie sasi galvojo, jog pats sasiu pavirto...

Petriukas nekreipė dėmesio į pašaipas. Vieną gražią dieną, sukaupęs visą drąsą, pasiryžo pagauti sasi. Vėl nuėjo pas Dėdę Barnabę.

— Nusprendžiau pagauti sasi, — tarė jis, — ir noriu, kad jūs mane pamokytumėt, kaip tai padaryti.

Toki drąsuolį išvydęs, Dėdė Barnabė nusijuokė.

— Man labai patinka tokie berniukai. Tuo matyt, kad esi amžiną atilsį senojo pono anūkas — tas net kumelės be galvos nebijojo! Yra visokių būdų sasi pagauti, bet geriausia gaudyti su sietu. Tik reikia kryžmo sieto...

— Kryžmas sietas? — pertraukė vaikas. — O kas tai yra?

— Ar kada pastebėjai, kad kai kurie sietai turi dvi vyteles platesnes už kitas, sukryžiuotas per vidurį, kad sietas būtų tvirtesnis?... Žiūrėk! — ir Dėdė Barnabė paėmė iš kampo tokį sieta Petriukui parodyti. — Gavęs tokį sieta, lauk kol užeis stiprus vėjas, kada dulkės ir sudžiūvę lapai sukasi ratais. Tokią vėjuotą

dieną atsargiai prieik prie šokančio rato ir cakt, užmesk ant jo sietą. Kiekviename lapų sūkuryje yra sasis, nes jo mėgiamiausias žaidimas yra suktis vėjo sūkury.

— O ką tada daryti?

— Tada, jei sietas buvo gerai užmestas ir sasis papuolė į spąstus, turi jį į bonką įvaryti ir gerai kamščiu užkimšti. Tik neužmiršk užbrėžti ant kamščio kryželį, nes sasi sulaiko ne tas kamštis, bet kryželis, kurio jis bijo. Reikia taip pat atimti iš jo kepurėlę ir gerai paslėpti. Sasis be kepurės, kaip pypkė be tabako!

— Sykį buvau įkišęs bonkon sasi, kuris ištikimai man tarnavo, bet vieną dieną atėjo ta išdykelė pusjuodukė, kuri gyvena kūmo Bastiano namuose, ir tol čiupinėjo tą bonką, kol sudaužė. Tuoį patį šuns kvapelis. Vienakojis šoko prie savo kepurėlės, kuri netoli ant kablį kabėjo, ir sudiev, dėde Barnabe.

Viską išklausęs su didžiausiu dėmesiu, Petriukas grįžo namo, nusistatęs žūt būt pagauti sasi. Papasakojo savo planus Riestanosytei ir ilgai abu šnekučiavo apie tai, ką darytų, jei pasisektų tokį kipšiuką pavergti.

Sunku buvo laukti. Jis labai nekantravo, bet pagaliau vėjuota diena atėjo. Petriukas nuo pat ankstyvo ryto įsitaisė kieme žvalgybos vietą ir laukė pasirodant vėjo sūkurių. Ilgai laukti neteko. Stiprus vėjo sūkurys susidarė ganykloje ir pamažu slinko kiemo link.

— Dabar! — sušuko Riestanosytė. — Šitas tikrai turi sasi!

Petriukas patyliukais prislinko ir užmetė sieta.

— Sugavau! — suriko susijaudinęs ir krito ant sieto, pripašdamas jį visu savo svoriu. — Sugavau sasi!

Mergaitė pribėgo padėti.

— Sugavau sasi! — kartojo berniukas, didžiuodamasis nepaprastu laimikiu. — Bėk, Riestanosyte, ir atnešk tamsią bonką, kurią ant verandos palikau.

Mergaitė viens du nubėgo ir grįžo.

— Pakišk po sietu, — įsakė Petriukas, — o aš saugosiu kraštus. Va, šitaip! Gerai!

Mergaitė padarė, kaip jai liepė — atsargiai pakišo butelį po sietu.

— Dabar išimk iš mano kišenės tą kamštį su kryžiu — toliau įsakinėjo Petriukas. — Taip, šitą. Duok čia.

Pagal Dėdės Barnabės nurodymus, kai tik pakiši bonką, sasis jon įlenda, nes ir jis, kaip visi tamsybių vaikai, visad ieško pačios tamsiausios vietos. Reikėjo tik užkimšti bonką ir nuimti sieta... Tai padaręs, Petriukas pakėlė bonką prieš šviesą su tokiu pergaltės mostu, lyg plačiausios karalystės gulėtų po jo kojomis.

Bet bonka buvo tuščia! Sasio nė šešėlio!!

Riestanosytė juokėsi iki apalpimo, o nusivylęs Petriukas nuėjo viską papasakoti Dėdei Barnabei.

— Taip ir turi būti, — paaiškino senas juodukas. — Sasis bonkoje yra nematomas. Žmogus sužino apie sasio buvimą tik tada, kai jį apima snaudulys. Karštą dieną, kada akys pradeda merktis ir apima snaudulys, sasis pradeda ryškėti ir tampa regimu. Nuo tos minutės gali daryti su juo, ką tik nori. Laikyk bonką gerai užkimštą, nes esu tikras, jog ten yra sasis.

Petriukas grįžo namo laimingas, kad vis dėlto žygis pasisekė.

— Sasis yra bonkoje, — pasakojo Riestanosytei. — Tik jis nematomas — Dėdė Barnabė taip sakė. Kad galėtum jį pamatyti, reikia užsnūsti.

Ir Petriukas viską pakartojo, ką Dėdė jam buvo paaiškinęs.

Bet tetai Anastasijai nepatiko tokie žaidimai! Ji labai bijojo paslapčių, todėl iš tolo ėmė vengti Petriuko kambario.

— Ne ne! Patekti kambarin, kur yra bonka su sasiu, neduok Dieve!... Nežinau, kaip Dona Benta gali leisti tokius žaidimus savo namuose!

(Bus daugiau)

GRAŽUOLIS

A. Jūreivis

Gražuolis priklausė cirkui ir jį vežė į Australiją parodai. Jis pirmą kartą gyvenime plaukė laivu, bet jūros nematė, nes buvo uždarytas narve. Oi, kaip liūdna jam ten buvo — nei saulutės, nei žmonių, nieko.

Praėjo vienas uniformuotas patarnautojas. Gražuolis nusišypsojo. Bet tas nusigando ir nėjo artyn. Gražuolis nesuprato kodėl — ar jo šypsniš negražus, ar jo dantys ne balti? Gal jis pamiršo dantis išsivalyti po pietų?... Praėjo kitas patarnautojas. Gražuolis pažiūrėjo liūdnom akim, ir tas priėjo prie narvo.

— Išleiskit mane, — sušnabždėjo meškis Gražuolis, — aš labai švelnus. Aš nepabėgsiu.

Patarnautojas patikėjo ir išleido Gražuolį. Tas iš džiaugsmo kaip šoko ant denio, tai visas laivas į šoną pakrypo. Gražuolis buvo storulis! Bet denis slidus ir Gražuolis pokšt-keberiokšt į jūrą nuslydo.

Oi-ojojoi! Koks triukšmas laive! Visi laksto ir šaukia — “meška jūroj, meška jūroj!” Laivo kapitonas ilgai nesusigaudė, kas atsitiko. Manė, mat, kad žmonės pirmą kartą laivu plaukė ir susimaišė — juk ne meškos, o žuvys jūroj plaukioja...

Pagaliau patarnautojas paaiškino kas atsitiko ir nuleido laivelius Gražuolio gelbėti. Bet ir tas susimaišė. Pirmą kartą jūroj — nežinojo ką daryti. Jis plaukė nuo laivelių ne artyn, bet tolyn. Jūreiviai tamsoje neprimatė, ir taip meškis Gražuolis atsiskyrė nuo laivo ir nepateko į Australiją.

Likęs vienas jūroje, meškis plaukė. Kaipgi kitaip? Gerai, kad greit ir gerai plaukti mokėjo. Plaukė, plaukė meškis ir priplaukė salelę. Buvo naktis ir laikas miegoti.

Gražuolis rado seną apipuvusį medį ir ten įlindo pamiegoti.

— Ai-jaijai! — staiga iš sapno pabudo meškis. — Gal šitoj saloj žmogėdrų yra, o gal meškėdrų! — ir jam visi plaukai atsistojo iš baimės. Bet vistik medyje saugiau, o rytas toli, tai Gražuolis vėl užmigo.

Neilgtrukus jį vėl kažkas prižadino.

— Cypt, cypt. Koks puikuolis, koks gražuolis! — cypseno ploni balseliai.

Gražuolis iškišo galvą.

— Ai-jaijai! Šikšnosparniai!

Gražuolis baisiai nemėgo šikšnosparnių. Ko gero dar gali į jo gražų kailį įsivelti! Bet šikšnosparniams Gražuolis labai patiko. Jie pulkais jį apspito.

— Cypt, cypt. Koks jis gražus, koks jis šaunus! — cypseno šikšnosparniai, sprausdamiesi arčiau Gražuolio.

— O kas jūs? — paklausė Gražuolis, nors gerai žinojo, kad jie šikšnosparniai.

— Mes draugiški šikšnosparniai, gražusis pone. Čia yra Draugiškumo sala.

— Aš labai norėčiau dar pamiegoti, — prabilo Gražuolis, kuriam tas draugiškumas nelabai patiko.

— Žinoma, žinoma. Tik miegok. Pabandysim netrukdyti. Koks puikuolis, koks gražuolis!

Gražuoliui pasidarė nesmagu. Jis žinojo esąs šaunus meškinas, bet šikšnosparnių pagyrimai jam nepatiko. Mat, jis nekentė šikšnosparnių!

Pagaliau Gražuolis vėl šiaip taip užmigo, nors šimtai mažų akučių vis jį badė savo žvilgsniais. Bet geriau jau užsimerkti, negu į šikšnosparnius žiūrėti.

Greit ir saulė patekėjo. Gražuolis iškišo galvą ir apsidžiaugė — visi šikšnosparniai miegojo. Daugybė kabojo užmigę jo medžio šakose. Meškį net devyni šiurpai nupurtė. Bet juk puiki proga pabėgti!

Gražuolis ant pirštų galiukų išslinko iš guolio ir nudūlino į mišką. Net lengviau pasidarė, atsikračius tų šikšnosparnių! Tik jis buvo labai alkanas. Pradėjo pusryčių uostinėti. Uostinėjo ir staiga trakšt — į duobę įkrito. Tuoju pribėgo rudi žmogeliukai, ištraukė, įmetė į medinį narvą ir pradėjo aplinkui šokinėti.

— Meškėdros! — pritrenkė Gražuolį baisi mintis.

Vienas žmogeliukas vis badė Gražuolio šonus ir apsilaižydamas kažką kalbėjo. Visi kiti šoko ir dainavo, greičiausiai svajodami apie karštą meškieną.

Padainavę, žmogeliukai kažkur nuskubėjo ir meškį paliko vieną narve. Jis bandė atsistoti, bet narvas peržemas. Bandė atsigulti, bet narvas pertrumpas. Jis galėjo tik šiaip taip nepatogiai atsitūpti.

Diena atrodė labai ilga. Karšta ir baugu. Žmogeliukai nebegrižo ir Gražuolis užsnūdo. Jo sapnai buvo baisūs. Sapnavo, atsi-budo ir persigando — aplinkui tik pelės ir šikšnosparniai!

— Ai-jaijai! Kas čia darosi? Kur aš esu? — šaukė meškis.

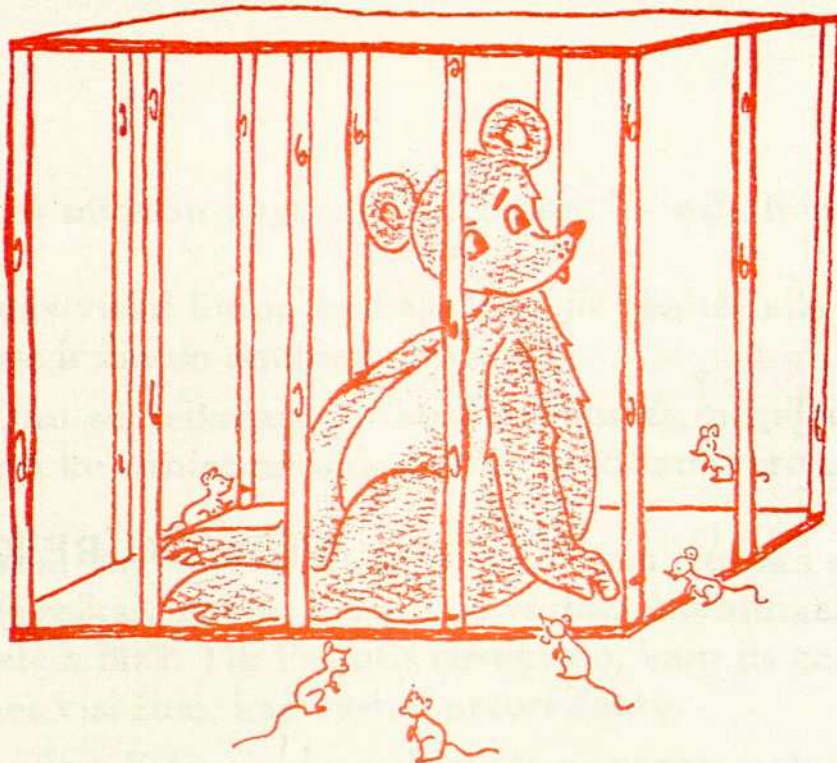
— Tu vos nepatekai ant Draugiškumo salos karaliaus vakarienės stalo, — atsakė šikšnosparniai. — Bet mes tave išgelbėsime, gražuoli.

— Mes tave išgelbėsime, — pridėjo ir pelės, kurios jau baigė graužti Gražuolio narvą.

— Matai, negerai, kad nuo mūsų pabėgai! — cypseno šikšnosparniai. — Bet mes tave išgelbėsime.

Pagaliau narvas sulūžo ir Gražuolis laisvas. Šikšnosparniai tuoju pametė jam pusiau apkramtytų bananų.

— Valgyk, skanūs! — cypseno šikšnosparniai. — Matai, mes tau savo vakarienę atiduodame!

Gražuolio neviliojo šikšnosparnių apkramtyti bananai. Bet ką darysi? Juk jie jį išgelbėjo, reikia klausyti. Meškis atsargiai paėmė vieną bananą ir palaižė. Skanus! Pradėjo ir kitus valgyti, o jam bevalgant pelės aplink kojas bėginėjo ir cypeno. Gražuolis užsimerkė, nes nekentė nei šikšnosparnių nei pelių, — dar labiau abiejų kartu!

— Na, gražusis ponuli, nesibrangink! Kad ir esi gražiausias sutvėrimas visame pasaulyje, bet mes tave išgelbėjom. Pašok mums.

Meškis pašoko. Ką darys? Šikšnosparniai ir pelės plojo. Jis net jiems nusišypsojo — ir nuostabu, visiems patiko jo dantys! Ne taip, kaip tam patarnautojui laive!

Staiga šikšnosparniai sužiūro į jūrą.

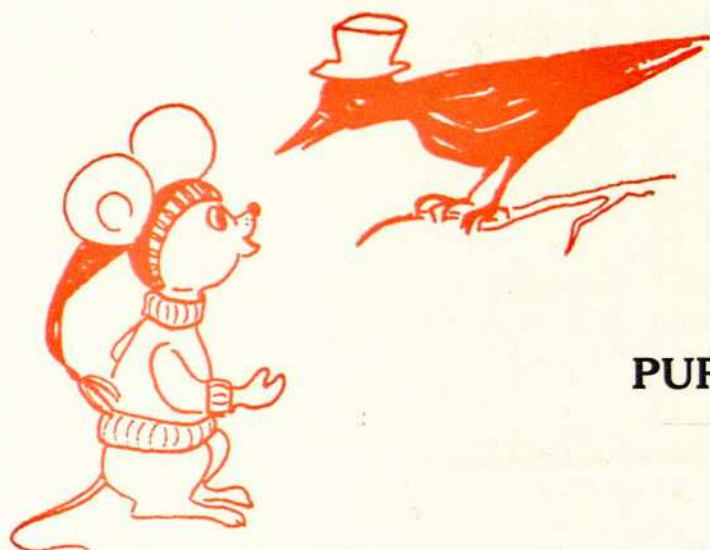
— Laivas atplaukia! Mes matom šviesas. Matai, kokie mes geri, mes tave vėl išgelbėsime.

Šikšnosparniai ir pelės padegė bananų žievių krūvą, kad laivas pamatytų ir atplauktų Gražuolio pasiimti.

— Nesididžiuok, gražiai su mumis atsisveikink! Mes tave išgelbėjom! — cypseno šikšnosparniai ir pelės.

Ką gi Gražuolis darys? Visiems letenėles paspaudė ir, įlipęs į laivą, dar pamojavo.

Taip meškis Gražuolis vietoj Australijos pateko Amerikon, taip susidraugavo su pelėmis ir šikšnosparniais. Bent jie su juo susidraugavo!

PUPUČIO REIKALAI

Linutė

Puputis ėjo gatve su reikalais. Bet jis vis vien dairėsi aplink, kad ir su reikalais. Jis jau seniai nebuves lauke, dar seniau ėjęs gatve su reikalais ar be reikalų.

— Hmmm, — galvojo sau Puputis. — Pasaulis, atrodo, pasikeitė. Hmmm, daug kas atrodo kitaip. Dangus lyg pilkesnis negu pirmiau, ir sniego daugiau, medžiai lyg kitokie ir...

Staiga Puputis atsisuko pažiūrėti, gal ir jo namai pasikeitė. Gal jis nebežinos kur grįžti, kai reikalus užbaigs?... Bet ne, iš jo namų kamino rūko tie patys dūmai, jo dūmai. Puputis žinojo, kad jo dūmai, nes jie lyg šviesesni, o gal net pilkesni, negu kitų namų dūmai... Vis vien kažkaip kitokie...

— Viskas gerai, — vėl galvojo Puputis, — žinosiu kur sugrįžti.

Juodame medyje sukranksėjo juodas varnas, kvarkvar. Puputis krūptelėjo. Jis seniai nebuvo girdėjęs tokios muzikos, užtat ir truputį nusigando. Bet nedaug, tik truputį.

— Tai miestan žygiuojį, prieteliau, — užkalbino varnas.

Varnas visad kitaip kalbėjo, nes jis skaitė laikraščius parkuose ir žinojo daugiau už kitus.

— Einu su reikalais, — atsakė Puputis, negalėdamas sugalvoti ko išmintingesnio tokiame gudriam varnui atsakyti.

— Aha, tai su reikalais. Tiesa, tiesa, rodos į miestą nieks be reikalo neina, — kalbėjo varnas išmintingai, kiek ir šyptelėdamas. Tik Puputis nesuprato, kaip jis gali šypsotis, nes visi žino, kad varnai neturi dantų.

Jam užėjo baisus noras paklausti, ar varnas neturi dantų todėl, kad laikraščius skaito... Juk tai nepaprastas dalykas! Tik jis vos spėjo prasižioti, kai varnas vėl pradėjo kalbėti.

— Taigi, visuose laikraščiuose rašo, kad šiemet jubiliejus.

— Jubiliejus? — nustebo peliukas. — Aš maniau, kad bus šventė...

— Taigi taigi, švęsim jubiliejų, tai ir bus šventė, — paaiškino varnas ir nusileido nuo medžio, kad galėtų geriau Puputį matyti, nes nebuvo akinių su savim pasiėmęs. — Taigi, visiems lietuviams bus didelė šventė. Ne be reikalo ir laikraščiuose rašo.

Puputis džiaugėsi, kad šį kartą jam nereikėjo varno klausinėti, apie ką jis kalba. Jis taip pat jautėsi išmintingas, kad ir be akinių. Jam mamytė jau buvo paaiškinusi apie Lietuvos nepriklausomybės sukaktį.

— Taigi taigi, pats mačiau, kaip Nepriklausomybės Aktą pasirašė. Už lango buvau, viską mačiau. Daug kas netiki, kad aš toks senas, bet man jau tiek metų, kiek ir plunksnelių.

Pupučio akys išsiplėtė kaip du apvalūs bulviniai blynai. “Oi”, pagalvojo jis, “aš maniau, kad mano mamytė turi daug metų”... Bet jis to nespėjo garsiai pasakyti, nes varnas vėl pradėjo kalbėti.

— Taigi švęsim, švęsim, kaip ir pritinka, — ir varnas užtraukė “Lietuviais esame mes gimę”.

Jis truputį į gaidą nepataikė — bet tai nieko tokiam amžiuje. Pagaliau Pupučiui vis vien patiko, nes jis juk gaidų nepažino.

Baigęs giesmę, varnas nuskrido, o Puputis toliau skubėjo. Jau temo, o jam rūpėjo greit reikalus atlikti. Be to, spalvos ne taip gerai matosi, kai tamsu, o jam buvo labai svarbu spalvas gerai matyti.

Krautuvėje pardavėjas suvyniojo Pupučio pirkinius į kamuoliukus ir dėjo į maišiuką.

— Ne, ne. Pirma eina geltonas kaspinas, paskui žalias, paskui raudonas, — paaiškino Puputis. Pardavėjas taip juos ir sudėjo.

Dabar Puputis su maišiuku skubėjo į priešingą pusę — namo.

— Hmmm, — galvojo jis. — Reikalai gali eiti į abi puses! Dabar turiu padaryti lietuviškas vėliavėles savo draugams — ir tai didelis reikalas... Taip, didelis.

ATSIŪSTA PAMINĖTI

Nauja knygutė vaikams — J. Narūnės BIRUTĖS RYTAS, didelės ir gausios iliustracijos R. Kulmanienės. Išleista Pietų Amerikoje. Kaina .95. Galima gauti pas DRAUGĄ.

ŽVYNAS PYPKĖ

Paruošė Danutė Augienė

Senai senai ant Baltijos jūros kranto gyveno žmogus, vardu Žvynas Pypkė. Iš jo trobelės tikriausiai matėsi Klaipėdos uosto švyturys. Žvynas Pypkė buvo labai mylimas jūrininkų ir žvejų, nes jis žinojo, kada jūroje kils audra, kada bus ramu. Jis žinojo kada išplaukti, o kada tik sėdėti ir laukti. Jis buvo visiems malonus ir už savo patarimus neėmė jokio mokesčio.

— Ką žinau, jums pasakau, — sakydavo.

Garsas apie jį plito ir plito. Visi, kurie turėjo laivus ir plaukiojo jūroje, žinojo kelią į Žvyno Pypkės trobelę. Jis niekada neklydavo. Išstisus metus nenuskendo nė vienas laivas — išskyrus du, kurių kapitonai, atėję patarimo, buvo nemandagūs. Žvyną išvadino velnio tarnu ir šaipydami trenkė durimis. Išplaukė, bet nebegrižo. Juos užklupo didelė audra.

Žvynas Pypkė net prieš metus galėdavo pramatyti, ar saugu bus plaukti jūron. Tik atsakymo jis tuoj pat neduodavo. Reikėdavo ateiti kitą dieną. Daug kam rūpėjo sužinoti, iš kur Žvynas Pypkė viską žino. Tiems, kurie jo paklausdavo, jis atsakydavo:

— Jūs negalite to, ką aš galiu, tad kokia nauda žinoti?... Kol būsiu gyvas, visiems padėsiu.

Toli nuo Žvyno Pypkės trobelės, tamsioje girioje, gyveno plėšikų gauja. Jų vadas, Juodasis Vanagas, išgirdęs apie prie jūros gyvenantį išmintingą žmogų, norėjo priversti Žvyną Pypkė jam tarnauti, kad jis patogiau galėtų pulti ir plėšti laivus jūroje. Ap sirengęs neturtingu jūrininku, Vanagas nukeliavo į trobelę prie jūros.

Iš pradžių plėšikas kalbėjo mandagiai ir klausinėjo visokių dalykų. Bet kai Žvynas Pypkė į visus klausimus atsakė nuostabiai tiksliai ir sumaniai, perpykęs suriko:

— Iš kur tu, velnio vaike, viską žinai? Tu turi viską man pasakyti, arba tau bus galas!

— Man viską pasako mano draugai, — atsakė Žvynas Pypkė, nė kiek nenusigandęs.

— Kokie draugai?

— Jų niekas negali matyti, tiktai aš.

— Aš viską galiu, parodyk man tuos draugus! — rėkė plėšikas.

— Tau gali atsitikti nelaimė. Ten, kur aš eisiu, pavojinga.

— Jokių pavojų nebijau, — atkirto Vanagas.

Negalėdamas užsispyrėlio atsikratyti, Žvynas Pypkė pagaliau tarė gana griežtai:

— Valandą po saulėlydžio būk ant jūros kranto ties įlanka.

Sutartu laiku jie susitiko. Žvynas Pypkė buvo apsilvilkęs trumpais rūbais, kaip narui tinka. Mėnulio šviesoje jo oda keistai blizgėjo. Atrodė, lyg jo kūnas būtų padengtas žuvies žvynais. Bet gal tai buvo tik mėnulio sidabrinės šviesos apgaulė. Jis padavė Vanagui du sunkius geležies gabalus.

— Tau jų reikės, jei nori mane sekti, — tarė jis ir staiga apsisukęs pradėjo ramiai žingsniuoti gilyn ir gilyn į jūrą.

Vanduo apsėmė Žvyno Pypkės pėdas, paskui blauzdas, kelius, artėjo ligi juosmens, pažastų, pečių, kaklo. Ir staiga — jis pasinėrė gelmėje. Vanduo prasiskirdamas tik švystelėjo.

Plėšikas sekė paskui lyg sapne. Geležies gabalai traukė jį žemyn kaip magnetas. Staiga ir jis nebejuto smėlio po kojomis! Išsigandęs, sviedė gelžgalius šalin ir blaškydamasis bandė kilti į paviršių. Bet prieš iškildamas, išvydo plūduriuojančią šviesią gintarinę pilį. Prie jos suposi pririštas spindintis laivas. Ap link augo keisti medžiai ir visokie nežemiški augalai. Pilies langučiuose matėsi nepaprasto grožio jauni veidukai, visur vandenyje nardė sidabrinės formos... Šlapi, šalti kūnai palietė Vanago rankas, kojas.

Tai truko tik momentą. Įtempęs visas jėgas, plėšikas bandė pakilti paviršiun ir pasiekti žemę. Bangos jį blaškė, bet pagaliau, labai pavargęs, pasiekė krantą. Kurį laiką gulėjo smėlyje. Vėsus oras jį atgaivino, jis pakilo. Spiaudydamas smėlį, kurio buvo pilna burna, plėšikas nukeverzavo Žvyno Pypkės trobelės link. Ant stalo rado maisto. Pavalgė ir atsigėrė.

— Taip ir dingo žmogelis su visa savo išmintim, — kalbėjo sau vienas, besiriogлиндamas į šeimininko lovą.

Rytą pabudęs, išgirdo puodus tarškant gretimam kambaryje. Žvynas Pypkė gyvas, sveikas ir žvalus stovėjo ant slenksčio.

— Pusryčiai paruošti, einam, — pakvietė įsibrovėlį.

— Ką? Kaip tu išlikai gyvas? — nustebo Vanagas. Jis jau tėsė nesmagiai, bet vis vien surijo padėtus pusryčius. Eidamas pro duris, atsisveikino:

— Greit pasimatysim. Būsi mano svečias!

— Gaila, iš namų niekur negaliu išvykti. Jei kam manęs reikia — čia suranda.

Juodasis Vanagas sugalvojo senį pagrobti. Parinko narsiausius ir žiauriausius draugus plėšikus ir rytojaus dieną pasiuntė žygin, sakydamas:

— Geruoju ar piktuoju parveskit man Žvyną Pypkė. Tik kad būtų gyvas ir sveikas!

Kai penki vyrai triukšmingai įsiveržė trobelėn, juos pasitiko ramus balsas:

— Kuo galiu jums padėti?

— Renkis. Keliaujam pas Vanagą, į jo pilį girios tamsumoje.

— Deja, negaliu palikti jūros.

— Jei geruoju neisi, paimsim jėga! — sugriaudė vyrų vadas.

Žvynas Pypkė priešinosi, nepasidavė. Jis tiesiog slydo plėšikams iš rankų. Tačiau pasprukti negalėjo. Visi penki jį įveikė, surišo ir, užmetę arkliui ant nugaros, dar stipriai virvėmis pritvirtino, kad nepabėgtų. Tada visa virtinė arklių ir žmonių iškeiliavo į tamsias girias.

Juo toliau nuo jūros, juo labiau Žvynas keitėsi. Jo rūbai ir virvės sudrėko. Veidas pabalo. Akys pasidarė keistos. Jis silpnėjo ir silpnėjo. Pagaliau ir plėšikai pastebėjo, kad kažkas negerai. Bijoję, kad senis nemirtų. Sustabdė arklius, atrišo Žvyną ir paguldė ant drėgnos žemės.

Žvynas pravėrė sunkias blakstienas. Davė jam gerti vandens iš rago, ir senukas prablaivėjo.

— Vandens, vandens, — prašė jis.

Netoli rangėsi upeliūkštis. Tai buvo toli į miškus įsigrauzusi įlankėlė, kurioje sūrus jūros vanduo blizgėjo žaliai, lyg katino akys. Jos vanduo tekėjo didelėn pelkėn, kuri buvo gilesnė, negu daugelis manė.

— Vandens, vandens, daugiau vandens, — vis prašė Žvynas Pypkė. Plėšikai mažai vandens teturėjo, bet tingėjo eiti daugiau prisipilti.

— Meskim jį į šitą pelkę, tegu sau geria, — nutarė vyrai, bijodami kad senis nenumirtų Vanago pilies nepasiekęs. Ir nutempė jį prie drumzlinio vandens.

Žvynas įkišo rankas, pastūmė vieną koją, antrą, ėmė vandeni ant savęs taškyti. Jo spalva pasikeitė, pagyvėjo. Akys sušvito, oda sublizgėjo. Jis ėmė tiestis, stiprėti, judėti. Atsisėdo. Senio Žvyno Pypkės liemuo išsitiesė, pečiai pakilo ir staiga... jis atsistojo. Pasipurtes apsidairė, padėkojo plėšikams, nėrė pelkėn ir dingo! Išsižioję ir akis ištempę vyrai stebėjo, kaip sidabrinė strėlė perkirto dumbliną vandenį ir pasuko įlankon, plaukdama vis tolyn ir tolyn į jūros pusę. Įlanka platėjo, gilėjo, pagaliau išnyko jūros vandenyse — ir su ja išnyko Žvynas Pypkė.

SAULUTĖS VEIDRODĖLIS

Leonardas Žitkevičius

Žvelgia sesė veidrodelin,
Sau kasas bepindama.
O pro atvirą langelį
Saulė šypsosi linkma.

— Ei, saulute skaisčiaveide,
Taip meiliai į mus žiūri!
Kai šukuosi aukso plaukus,
Veidrodelį ar turi?

Ir atsako jai saulutė:
— Veidrodelį aš turiu,
Kai į jūsų tėviškėlę
Savo spindulius beriu.

Aš regiu ten savo veidą
Nemunėlio gelmėse,
Ir pavasario žiedelius,
Ir vaikučių akyse.

Nuo tos dienos Žvyno niekas nebematė. Žvejai ir jūrininkai rasdavo jo trobelę tuščią. Nebesimatė duryse pypkės dūmo, nebesėdėjo niekas ant suoliuko saulėje. Nieks gerų patarimų nebedavinėjo jūron išplaukiantiems.

Kartais tik, kai jūra būdavo ypatingai rami, lyg ir pasivaidendavo kaikam šviesi gintarinė pilis ir prie jos pririštas didelis laivas. Kartais žmonės pakrantėje rasdavo keistų ženklų, bet truko ilgai ilgai, kol išmoko iš jų suprasti, jog netrukus kils audra...

Kas kur?

1. Kur Lietuvoje rastum smėlio kopas ir briedžius?
2. Kur rastum didelį švyturį, pastatytą rodyti laivams kelią Baltijos jūroje?
3. Kur skambėtų Laisvės Varpas ir kur galėtum eiti į Lietuvos Universitetą?
4. Kur rastum labai gražią katedrą ir vienintelio Lietuvos šventojo kapą?
5. Kur rastum šventovę, pastatytą ten, kur Marija pasirodė piemenėliams?
6. Kur rastum daug traukinių ir geležinkelių?
7. Kur galėtum pasimaudyti labai gražioje vasarvietėje ir pamatyti gerai žinomą piliakalnį?
8. Kur galėtum aplankyti gražų miškelį ir pamatyti miestą, kurio apylinkėse gimė ir augo Antanas Baranauskas?
9. Kur rastum gimnaziją, kurią lankė daug žymių lietuvių, kaip antai dr. Jonas Basanavičius, Vincas Kudirka, Jonas Jablonskis?
10. Kur rastum pelėšiais ir kerpėmis apaugusią garbingą pilį?

Kas ką?

Linija sujunk žymius žmones kairėje su jų darbais dešinėje.

1. Mindaugas	a. lėktuvu perskrido Atlantą.
2. Gediminas	b. Lietuvos prezidentas.
3. Kęstutis	c. žymus Lietuvos atgimimo poetas.
4. Vytautas Didysis	d. tapo Lietuvos karaliumi.
5. Kazimieras	e. parašė pirmą lietuvišką knygą.
6. Martynas Mažvydas	f. laimėjo Žalgirio mūšį.
7. Maironis	g. žymus dailininkas ir muzikas.
8. Darius ir Girėnas	h. valdė Lietuvą kartu su broliu Algirdu.
9. M. K. Čiurlionis	i. įkūrė Lietuvos sostnę.
10. Antanas Smetona	j. padėjo tėvui valdyti Lietuvą ir vėliau tapo šventuoju.

(Atsakymai psl. 31)

LAIŠKŲ DĖŽUTĖ

— Tai puiku! Laiškas man iš New Haven. Hmmm... ilgas, reikia patogiai atsisėsti...

Brangus Puputi,

Aš daugiau laiškų tau atsiųsiu. Dar nežinau ką norėsiu parašyt, bet ką nors, kas visiems vaikams bus įdomu. Gal vaikams bus įdomu, kaip Puputis ėjo į mišką ir susitiko vilkėlį. Ir ėjo toliau ir toliau ir nebežinojo kur namai, bet grįžo. O kitą kartą prisirišo siūlą, kad nepasimestų ir vėl ėjo su vilkeliu. Po to baigėsi siūlas ir jie turėjo eit atgal, ir sekė kur siūlas vedė. Ir be to, jis susidraugavo su daug daugiau gyvulių. O kitą syk parašysiu kas atsitiko su tais visokiais gyvuliais.

Gintaras Vaišnys

Gintaras "Puputis" Vaišnys

Kas ką atsakymai: 1-d, 2-i, 3-h, 4-f, 5-j, 6-e, 7-c, 8-a, 9-g, 10-b.

kuose.

Kas kur atsakymai: 1. Neringoje, 2. Klaipėdoje, 3. Kaune, 4. Vilniuje, 5. Šilutėje, 6. Šiauliuose, 7. Palangoje, 8. Anykščiųose, 9. Mariampolėje, 10. Trakų apskrityje.

PASIVAIKŠČIOJIMAS KAUNE

